

Садржај:

Увод.....	2
Смрт оставиоца.....	3
Постојање заоставштине.....	4
Постојање наследника.....	6
Закључак.....	9
Основи позивања на наслеђе.....	9
Литература.....	10

Увод:

У науци се претпоставке за наслеђивање понекад означавају и као правне чињенице на основу којих наступа наслеђивање, или као основни услови за наступање наслеђивања. Ради се, у ствари, о оним правно релевантним чињеницама за наслеђивање које представљају претпоставке да би уопште дошло до примене наследноправних правила, односно да би дошло до могућности за расправљање заоставштине.

Аутори традиционално наводе три основне претпоставке за наслеђивање:

смрт оставиоца

постојање наследника

основ позивања на наслеђе

Сматра се, међутим, да постоје два битне претпоставке за наслеђивање, а то су :

смрт оставиоца, делација-отварање наслеђа (delatio hereditatis) и

заоставштина (постојање заоставштине)

Друга два елемента, који се у науци често означавају као претпоставке или услови, а то су постојање наследника и основ позивања на наслеђе.

Наиме, до наслеђивања увек долази када се испуне две битне претпоставке: постојање заоставштине и делација. У том случају увек ће се наћи лице које је наследник- од сродника све до државе, као последњег наследника, односно увек ће постојати неки основ позивања на наслеђе: уговор о наслеђивању, завештање (тестамент) или, пак закон. Отуда се може рећи да постоје четири претпоставке за наслеђивање, од којих су само прве две битне, а друге две, у сваком конкретном случају, нужно прате битне:

делација

заоставштина

(3) постојање наследника

(4) основ позивања на наслеђе

СМРТ ОСТАВИОЦА

Данас се као оставилац може појавити свако физичко лице и само физичко лице.

Свако физичко лице може бити оставилац без обзира на пол, узраст, припадност извесној држави (домаћи држављанин или странац), припадност раси или религији. Самим стицањем правне способности, самим моментом постајања правним субјектом, а то значи самим моментом рођења свако лице стиче и могућност да буде оставилац. При томе, извесне од ових особина на страни појединих лица (нпр. узраст) могу утицати на начин расподеле његове заоставштине, посебно на могућност да оно чини распоред своје имовине путем тестаментa (нпр. Лица млађа од шеснаест година не могу правити естамент).

Тренутком смрти оставиоца отвара се његова заоставштина (делација) . Још од најстаријег права важи правило *viventis non datur hereditas* , тачније да се живи не наслеђују. Сазнање чињенице смрти врши се по службеној дужности од стране надлежног матичара. Ако пак неко лице тврди да је једно лице умрло, и из те чињенице изводи извесна права, оно то мора и доказати јер се живот

једанпут рођеног лица претпоставља, све док се супротно не докаже.

За наследно право није довољно утврдити да је извесно лице умрло, односно да се сматра умрлим. Потребно је утврдити и тачан дан и час, тачан моменат смрти, односно тачан моменат од када се нестало лице сматра за умрло. Према моменту смрти утврђује се састав заоставштине. Само оно и све оно што је припадало оставиоцу у тренутку његове смрти сачињава његову заоставштину. Према моменту смрти оређује се и круг лица која се, било по закону било по тестаменту могу да појављују као наследници у конкретном случају, јер само лица која доживе дан делације могу бити, са једним изузетком (nasciturus), наследници. Затим се моментом смрти цени и способност односно достојност лица која полажу право да у конкретном случају буду наследници или легатари.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com